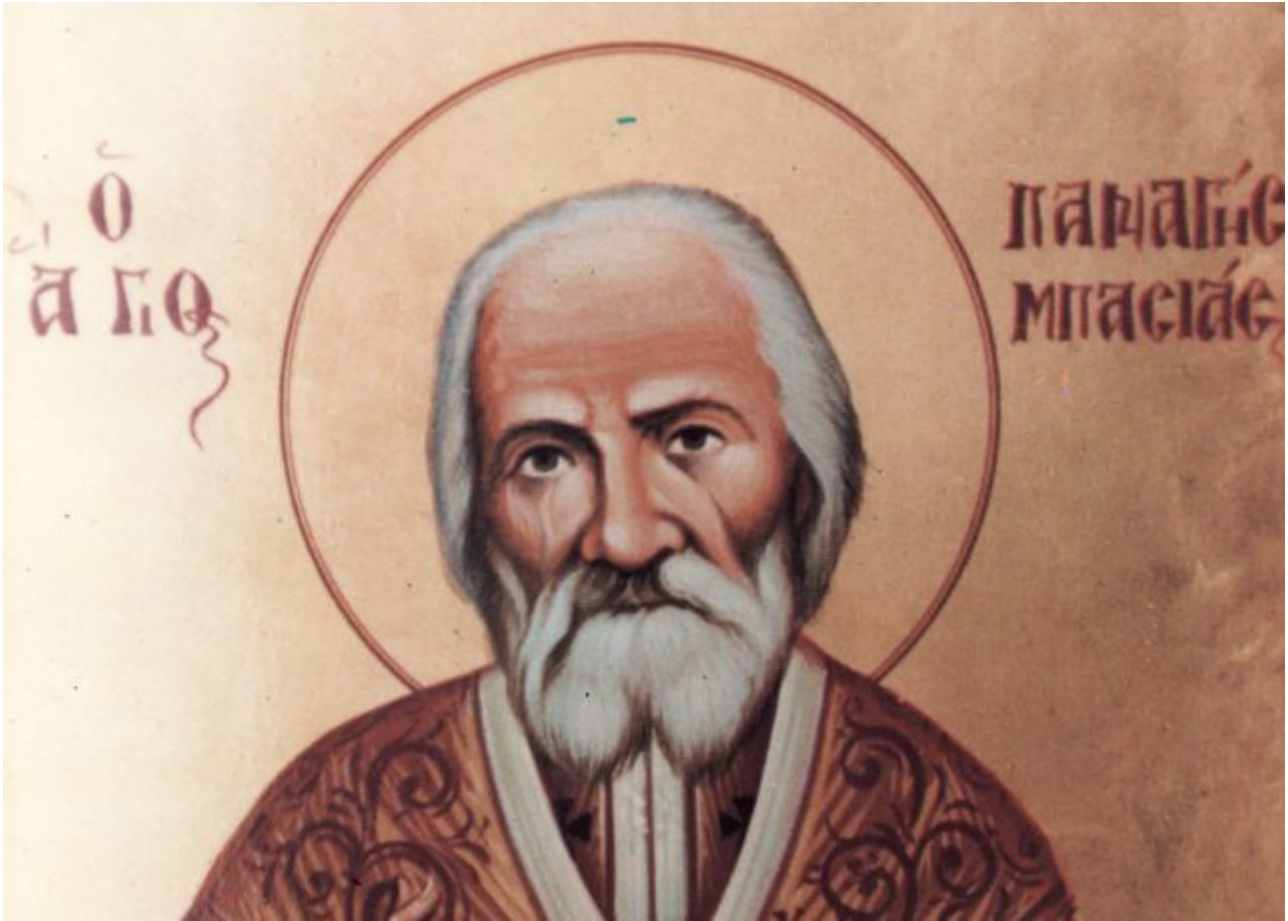

7 Ιουνίου: Εορτάζει ο Άγιος Παναγής Μπασιάς

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 7 Ιουνίου, η αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου ιερομάρτυρος Θεοδότου εξ Αγκύρας της Γαλατίας, του Αγίου Μαρκέλλου επισκόπου Ρώμης και του [Αγίου Παναγή του Μπασιά](#).

- Του ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ, Θεολόγου - Καθηγητού

Άγιος Παναγής Μπασιάς: Ένας σύγχρονος διά Χριστόν σαλός

Τα Επτάνησα είναι κοιτίδα πολλών αγίων της Εκκλησίας μας. Ένας από αυτούς υπήρξε ο νεοφανής άγιος Παναγής Μπασιάς από το Ληξούρι της Κεφαλονιάς.

Γεννήθηκε στο Ληξούρι το 1801. Γονείς ήταν ο Μιχαήλ Τυπάλδος Μπασιάς και η

Ρεγγίνα το γένος Δελλαπόρτα, ευσεβείς και ευκατάστατοι. Έλαβε σοβαρή γραμματική μόρφωση. Γνώριζε επίσης την ιταλική, γαλλική και λατινική γλώσσα.

Αρχικά διορίστηκε γραμματοδιδάσκαλος και εξάσκησε το λειτούργημα του διδασκάλου, αλλά σύντομα εμπνεύστηκε από τα ριζοσπαστικά κηρύγματα των Κοσμά Φλαμιάτου και Ευσεβίου Πανά, μεγάλων εκκλησιαστικών αναστημάτων της εποχής, οι οποίοι υπεράσπιζαν την Ελλάδα και την Ορθοδοξία και συντάχτηκε μαζί τους. Οι Άγγλοι (κυρίαρχοι της Επτανήσου) υποτιθέμενοι προστάτες, τυραννούσαν το λαό και επιβουλεύονταν το ορθόδοξο φρόνημά του. Άφησε λοιπόν το δημόσιο σχολείο, το οποίο προπαγάνδιζε την αγγλική κυριαρχία, και άρχισε να παραδίδει μαθήματα κατ' οίκον.

Σε ηλικία 20 ετών, μετά τον θάνατον του πατέρα του, έχοντας έμφυτη κλίση για τον μοναχισμό και επηρεαζόμενος από την προσωπικότητα του Πολιούχου μεγάλου Ασκητού, Αγίου Γερασίμου και του γείτονά του, επίσης μεγάλου Ασκητού, Αγίου Ανθίμου, εγκατέλειψε τα πάντα και πήγε στο νησάκι «Ξηροσκόπελο», στην Κάτω Λειβαθώ, στη Μονή Βλαχερνών, τόπος εξορίας Κληρικών από τους Άγγλους. Εκεί συνάντησε και τον εξόριστο περίφημο Ζακύνθιο Κληρικό Νικόλαο Καντούνη και έλαβε το μοναχικό σχήμα και μοναχικό όνομα Παΐσιος.

Δεν έμεινε όμως εκεί πολύ διάστημα, διότι αναγκάστηκε να γυρίσει στο Ληξούρι να προστατέψει τη χήρα μητέρα του και την απροστάτευτη αδελφή του. Αν και ζούσε στον κόσμο, ολόκληρη η ζωή του αποδείχτηκε ένας συνεχής ασκητικός αγώνας και μια συνεπής βίωση των μοναχικών ιδεωδών και αρχών. Στα 1836 χειροτονείται διάκονος και Πρεσβύτερος από τον Αρχιεπίσκοπο Κεφαλληνίας Παρθένιο Μακρή. Στο εξής ζούσε για την Εκκλησία, για το Χριστό και για τους πιστούς αδελφούς του. Αρνήθηκε να διοριστεί σε ενορία και εγκαταστάθηκε στη μικρή Μονή του Αγίου Σπυρίδωνος. Για πενήντα χρόνια λειτουργούσε καθημερινά, κήρυττε με φλόγα ψυχής. Έτρεχε στα σπίτια των κατοίκων για να τους βοηθήσει υλικά και πνευματικά. Το πρόβλημα του καθενός γινόταν και δικό του πρόβλημα. Πούλησε όλα του τα υπάρχοντα και τα μοίρασε στους φτωχούς. Αναδείχτηκε επίσης εξαίρετος εξομολόγος. Πλήθη βασανισμένων ανθρώπων έτρεχαν για να πάρουν παρηγοριά και να ελαφρώσουν τα βαριά φορτία τους από τον αυτόν ενάρτετο κληρικό.

Με την προσωπική του κάθαρση και αγιότητα, έλαβε από το Θεό το χάρισμα της προφητείας και προέλεγε τα μέλλοντα συμβαίνειν σε πρόσωπα, οικογένειες και γενικότερα της κοινωνίας. Αξιώθηκε επίσης να επιτελεί στο όνομα του Χριστού θαύματα.

Ταυτόχρονα είχε αναπτύξει και μια αξιοθαύμαστη εθνική και πατριωτική δράση.

Στις 21 Μαΐου 1864 γεύτηκε τη χαρά της Ενώσεως της Επτανήσου με την Μητέρα Ελλάδα, για την οποία εργάστηκε και ο ίδιος με τον ιδικό του αντιστασιακό τρόπο, στο πλευρό των ηρώων ριζοσπαστών, διατηρώντας και καλλιεργώντας την Ορθόδοξη παράδοση, σε τόσο δύσκολες πολιτικές και κοινωνικές περιόδους.

Το 1867 με τους φοβερούς σεισμούς της Παλλικής γκρεμίστηκε το σπίτι του και έκτοτε φιλοξενήθηκε στο σπίτι του εξαδέλφου του Ιωάννου Γερουλάνου, πατέρα του γνωστού χειρουργού και ακαδημαϊκού Μαρίνου Γερουλάνου.

Ήταν ταπεινός. Δεν ήθελε να μιλούν γι' αυτόν και για τούτο αποφάσισε να ασκήσει την αρχαία και μεγάλη αρετή της δια Χριστόν σαλότητος. Προσποιούταν τον πνευματικά ανάπηρο, να θεωρούν οι άλλοι τα πνευματικά του χαρίσματα και τις αρετές του ως προϊόντα ανθρώπου χαμηλής νοημοσύνης. Παρ' όλα αυτά έχαιρε εκτίμησης από το σύνολο των κατοίκων, εκτός ελαχιστότατων περιπτώσεων. Ως και ο γνωστός ληξουριώτης αντικληρικός λογοτέχνης Ανδρέας Λασκαράτος τον συμπαθούσε και τον εκτιμούσε!

Από τις κακουχίες, τις στερήσεις και τον ασκητικό του αγώνα κλονίστηκε η υγεία του έμεινε πέντε χρόνια κληήρης. Τον είχε επισκεφθεί στο σπίτι του ο Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός Καλλιγιάς, του οποίου προείπε την εκλογή του ως Αρχιεπισκόπου Αθηνών! Κοιμήθηκε ειρηνικά, σε ηλικία 88 ετών, την 7η Ιουνίου 1888. Η κηδεία του έγινε πάνδημη. Τον αποχαιρέτισε όλος ο λαός της Κεφαλονιάς, με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Γερμανό Καλλιγιά.

Η φήμη του δεν έσβησε ποτέ από τις μνήμες των ευσεβών Κεφαλλήνων. Όσπου η μητέρα μας Εκκλησία στα 1986 τον κατέταξε στα αγιολόγια της. Η ανακομιδή των ιερών λειψάνων του υπήρξε μεγάλο γεγονός, των οποίων η ευωδία επιβεβαίωσε την αγιότητά του. Η μνήμη του εορτάζεται στις 7 Ιουνίου, ημέρα της οσιακής κοίμησής του. Τα χαριτόβρυτα λείψανά του φυλάσσονται στον Ιερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Ληξουρίου.

Από όλες τις αρετές του ξεχωρίζει η ταπείνωσή του, η οποία, εξυψώνει τον άνθρωπο και τον τοποθετεί κάτω από το θρόνο του Θεού. Σε αντίθεση με την υπερηφάνεια, η οποία γκρεμίζει τον άνθρωπο στα πιο βαθιά βάραθρα της κολάσεως. Η υπερηφάνεια είναι η αγιάτρευτη ρίζα του κακού στον άνθρωπο, η οποία τον κρατά μακριά από την αγιαστική χάρη του Θεού και πως η ταπείνωση είναι το σωτήριο αντίδοτο της καταστροφικής πορείας, που οδηγεί τον άνθρωπο η εγωπάθεια. Είναι το χειρότερο εμπόδιο για τη σωτηρία του ανθρώπου. Αυτή η εγωιστική αυτάρκεια, ως μια λίαν νοσηρή κατάσταση εμποδίζει τη συναίσθηση της αμαρτωλότητας και τη διάθεση για μετάνοια. Εγωισμός και μετάνοια είναι δυο έννοιες εντελώς αντίθετες και ασυμβίβαστες μεταξύ τους. Η μία αναιρεί την

άλλη. Οι πύλες της ψυχής του εγωπαθούς ανθρώπου είναι ερμητικά κλειστές για τη θεία χάρη και κατά συνέπεια είναι αδύνατη η σωτηρία του, όσο εμμένει στην εγωιστική του περιχάραξη. Ο άγιος Παναγής, υπήρξε η ενσάρκωση της ταπεινοφροσύνης, ο οποίος δίδασκε την ταπεινότητα περισσότερο με τη ζωή του παρά με τα λόγια του.

Τέτοιους κληρικούς, σαν και τον άγιο Παναγή Μπασιά, έχουμε ανάγκη αυτές τις δύσκολες και αποκαλυπτικές ημέρες που ζούμε.